FCI Standard Nr 198

27.03.1992 (F)

SEGUGIO, RUHÅRET

(Oprindelsesland: Italien)

Anvendelse: Drivende jagthund til jagt på hare og vildsvin.

Klassifikaltion: FCI gruppe 6 (Støvere og Schweisshunde),
Sektion 1.2 (Middelstore Støvere).
Med brugsprøve.

Historie: Segugio'ens historie fortaber sig i tidernes morgen. Hunde af samme type og bygning flankerer statuerne af 'Jægerinden Diana' på museet i Napoli og 'Diana spænder sin bue' på Vatikanets museum. På en oldtids-gravplads i Lombardiet, i provinsen Verona, har man for nylig udgravet to velbevarede skeletter, hvis bygning ganske svarer til den moderne Segugio. På slottet Borso d'Este (fra 1600) findes et maleri, der viser en fremragende gengivelse af datidens Segugio.

Helhedsindtryk: En middelkraftig hund af kvadratisk bygning. Dens krop og lemmer svarer harmonisk til dens højde, medens profilerne af hoved og krop har et mindre harmonisk forhold til hinanden. Den er velbalanceret i sin bygning, er helt harmonisk og godt sat sammen, med tørre linier, god muskulatur og uden antydning af fedme, og dermed i stand til at følge et bytte fra morgen til aften.

Vigtige proportioner: Skulderhøjden svarer til kropslængden målt fra skulderled til sædeben. Manken, som ikke må være fremtrædende, ligger kun en anelse højere end krydset. Næsepartiet er halvt så langt som hele hovedet. Brystdybden er en smule mindre end den halve skulderhøjde.

Egenskaber og karakter: Segugio'en er fuldkommen tilpasset det vanskeligste terræn og kan anvendes i bjergegne såvel som på sletter. Den er meget robust og hurtig og arbejder ivrigt og passioneret, alene eller i kobbel. Sammenlignet med den glathårede variant er den mere reserveret og ikke så overstrømmende; den er klog, afdæmpet og velovervejet under arbejdet. Dens venlige udtryk, der er mildt og hengivent, virker også en anelse melankolsk. Dens gøen er klangfuld og meget klart lydende.

Hoved: Langstrakt, af en længde svarende til 4/10 af skulderhøjden.

Skalle: Af form som en aflang ellipse. Set fra siden er skallens længdeakse let faldende bagud i forhold til næsepartiets, og dens overlinie er let hvælvet. Bredden ved kindbuerne måler under halvdelen af hovedets længde. Øjenbrynsbuerne er kun let udviklede, og pandefuren svagt markeret. Den tydelige nakkeknude skal være kort; den er noget dybtliggende og knapt synlig, men kan kun føles.

Stop: Meget svagt markeret. Fra næsepartiet stiger hovedets profil i en blød hældning mod skallen.

Næse: Stor, rager godt frem foran det forreste af læberne. Den er kølig og fugtig, med godt åbne og bevægelige næsebor. Dens farve er altid sort.

Næseparti: Halvt så langt som hele hovedet. Det er en smule dybere end sin halve længde, og dets bredde svarer til 17% af hovedets længde. Siderne nærmer sig hinanden udefter, men ikke så meget, at næsepartiet virker spidst. Underkæbens to grene er i hele deres længde næsten lige; fortil er de kun let udviklede. Partiet under øjnene er udmejslet, dog knapt så meget som hos den glathårede Segugio.

Kæber: Kraftige, normalt udviklede. Biddet har perfekt tilpasning ved fortænderne.

Kinder: Ikke for markerede.

Tænder: Hvide tænder, regelmæssigt placeret og af normal-størrelse. Fuldt tandsæt. Saksebid er korrekt, men tangbid tillades.

Øjne: Store og klare, mørkt okkerfarvede. De er placeret på overgangen mellem hovedets front og sider således, at den inderste øjenkrog ligger lige langt fra næsespids og nakkeknude. Udtrykket er betagende, blikket mildt og hengivent med et sørgmodigt skær. Øjenåbningen er mandelformet, og de sorte øjenrande slutter helt tæt til øjeæblet.

Ører: Moderat bredt ansatte på højde med kindbuerne. De er hængende, trekantede og flade i næsten deres fulde længde (som er 60-70% af hovedets længde) og meget brede. Øret ender i en tydelig spids. Selv om ørerne er tynde, er de ret stive i strukturen. Ved ansatsen er ørebrusken meget stiv og lidt drejet, hvorved ørets basis vendes fremefter og holdes oppe, uden at øret ruller indad eller foldes. Spidsen er let indadbøjet. Ørerne er beklædt med pels af moderat længde, kortere end på kroppen, ikke så hård, og helt uden frynser.

Hals: Oversiden er let buet. Undersiden er absolut uden løs halshud. Halsens længde svarer til hovedets længde, dvs 4/10 af skulderhøjden. Halsen har form som en afskåret kegle og har ved hovedet en tydeligt markeret nakkebue. Ved kroppen går den harmonisk over i skuldrene; den er meget tør og letbygget og virker ikke særligt muskuløs.

Krop: Kropslængden, fra skulderled til sædeben, har samme mål som skulderhøjden.

Overlinie: Set fra siden er overlinien lige fra manke til kryds. Den er en anelse hvælvet over lænden.

Manke: Kun let hævet over ryglinien og smal, hvorved skuldertoppene når tæt sammen. Den glider harmonisk over i halsen.

Ryg: Ryggen er lige, med god muskulatur, som dog ikke virker fremtrædende. Forholdet mellem længden af brystkassen og lændepartiet er som 3 til 1. Lænden har en længde på lidt under 1/5 af skulderhøjden, og bredden er igen en smule mindre. Dens muskler er veludviklede.

Kryds: Med en let hvælvet overlinie. Krydset er praktisk talt vandret, med en hældning fra hofteled til halerod på 15-20°. Længden er omkring 1/3 af skulderhøjden, og bredden er 2/3 af længden. Muskulaturen er meget kraftig.

Bryst: Længden af brystkassen er ca halvdelen af skulderhøjden, og bredden 1/3. Brystdybden bør være omkring 48% af skulderhøjden. Siderne er kun let hvælvede, men ribbensbuerne er derimod godt åbne ved rygraden. Fronten er moderat bred, og forspidsen af brystbenet ligger på højde med skulderleddene.

Underlinie: Forløber i en blødt stigende linie mod bugen, som er tør og ikke myndeagtigt opkneben. Flankerne er slanke og normalt indtrukne, aldrig fyldige.

Hale: Højt ansat, i linie med krydset. Den er tykkere ved roden end hos den korthårede variant, er dækket af pels hele vejen ud, men uden fane. I hvile bæres halen hængende i sabelform; når hunden arbejder, løftes halen, uden dog at passere ryglinien, og pisker fra side til side, mens den strejfer flankerne, eller den svinges hyppigt i en roterende bevægelse. Halen anses som lang, når den kan nå næsten helt til haseleddet.

Forpart:

Forben: Generelt: Set fra siden følger forbenet en lodret linie, der fra skulderled til jorden rammer tåspidserne. En lodret linie fra albueleddet deler underarm og mellemhånd i to næsten lige store dele (den forreste er størst) og går gennem midten af den skråtstillede mellemhånd. Forbenets længde fra jorden til albuen svarer til den halve skulderhøjde.

Skulder: Tør, lang og med helt frie bevægelser. Toppen af skulderbladene ligger meget tæt sammen. Skulderbladets hældning mod vandret er 45-55°.

Overarm: Slutter tæt til kroppen og er som skulderbladet forsynet med lange og tørre muskler. Overarmen ligger parallelt med kroppens midterplan. Vinklen skulderblad/overarm er 110° ved en skulderhældning på 45°.

Albuer: Bevæger sig i et plan parallelt med kroppens midterplan og må hverken dreje ind- eller udefter. Vinklen mellem overarm og underarm er 135-145°.

Underarm: Med en længde på ca 1/3 af skulderhøjden og lodret stillet. Furen mellem knoglen og senen på forbenets bagside er meget tydelig og giver indtryk af, at forbenet er tørt og meget magert.

Håndrod: Tør, beklædt med fin og tynd hud. Set forfra ligger den i samme lodrette linie som underarmen.

Mellemhånd: Af en længde på mindst 1/6 af albuehøjden. Set fra siden er den stillet lidt skråt fremefter.

Forpoter: Ovale (harepoter), med godt sluttede og hvælvede tæer, beklædt med tæt pels. Tærnes trædepuder er ikke kødfulde, og alle trædepuder er tørre, hårde og seje, sort pigmenterede. Kløerne er solide, krumme og altid sorte. Et par hvide kløer (ikke rosa) regnes ikke som en fejl.

Bagpart:

Bagben: Generelt: En lodret linie fra sædebenet vil berøre bagpoten eller ramme lige foran den. Set bagfra vil linien gå midt ned gennem haseled, mellemfod og pote. Bagbenets fulde længde er ca 90% af skulderhøjden.

Overlår: Langt og bredt. Længden er mindst 1/3 af skulderhøjden. Lårets bagkant er let buet, og sædebensknuderne helt synlige. Hver enkelt af de fremtrædende muskler skelnes tydeligt. Låret er let skråtstillet fra oven og fremad/nedad, og vinklen mellem hofteben og lårben varierer mellem 90 og 95°.

Underlår: Lidt kortere end overlåret, stillet med en hældning mod vandret på 40°. Det er dækket af tørre muskler. Furen mellem låret og akilles-senen er godt markeret og synlig, med en meget tydelig, yderligt liggende blodåre.

Knæ: Placeret helt i plan med bagbenet og hverken drejet ind- eller udefter. Knævinklen varierer mellem 110 og 120°.

Haseled: Set fra siden er det meget bredt; det er udpræget lavt ansat, da dets højde over jorden er ikke over 27% af skulderhøjden. Hasevinklen, der bliver mere lukket på grund af det udpræget skråtstillede underlår, ligger mellem 115 og 125°.

Mellemfod: Længden er bestemt ved haseleddets højde; den er robust og tør og stillet lodret mod jorden. Ingen vildtkløer.

Bagpoter: Ikke så ovale som forpoterne, men i øvrigt med samme beskrivelse.

Bevægelse: Segugio'ens foretrukne bevægelse er galop, men under jagten må den den lige så ofte bruge skridtgang og trav.

Hud: Godt sluttende over hele kroppen; en smule tyk. Farven på slimhinder, blinkhinder, kløer, den midterste trædepude og tæernes trædepuder er udelukkende sort. Mørk pigmentering af ganen er ikke foreskrevet, men er et ønskeligt træk.

Pels:

Hårlag: På kroppen må pelsen ikke være over 5 cm lang. Den er tydeligt ruhåret, undtagen på hoved og ører, på ben, hale og næseparti, hvor den i almindelighed er mindre grov end på krop og læber. Under læberne danner en moderat lang pels et skæg. Øjenbrynenes hår er tilpas lange, så de ikke falder ned over øjnene eller skjuler dem.

Farve: Tilladte farver: Alle nuancer af ensfarvet fauve, fra mørk rød fauve med sorte hårspidser (charbonnage) til lys fauve, samt sort/tan. Den fauve pels kan have hvidt på næseparti og skalle (symmetrisk eller ikke), en hvid stjerne på brystet, hvidt på hals, mellemhånd og -fod, poter og halespids. Hvide aftegninger skal dog ikke tilstræbes; jo mindre hvidt, des bedre. Hos de sort/tan-farvede må hvidt kun findes som en hvid stjerne på brystet; i så fald kaldes hunden trefarvet ('tricolore').

Størrelse, vægt: Skulderhøjde for hanner 52-60 cm, tæver 50-58 cm.
Vægt for hanner 20-28 kg, tæver 18-26 kg.

Fejl: Enhver afvigelse fra standardens beskrivelse er en fejl, som ved bedømmelsen vurderes efter grad og omfang; dette forhold gælder også hunde, som vedvarende går pasgang. Der tolereres 2 cm over- eller understørrelse, når det drejer sig om i øvrigt fortrinlige hunde.

Alvorlige fejl: Næsepartiets og skallens overlinier med ukorrekt indbyrdes hældning. Skulderhøjde over eller under de i standarden tilladte mål.

Diskvalificerende fejl: Overbid; svajet (konkav) næseryg; haleløshed eller afkortet hale (medfødt eller ved indgreb); skifer- eller blyfarvet pels; brindlet, kaffebrun, kastaniebrun, leverfarvet pels eller dominerende hvidt. Total eller overvejende pigmentmangel på næse eller øjenrande; glasøjne.

Bemærk: Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.

Ω Ω Ω

Standarden udgivet af FCI den 27. marts 1992

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité
NOVEMBER 1992